

Overweging 5 februari 2017 vijfde Zondag door het Jaar A

Jes. 58, 7-10 en Mt. 5, 13-16

Inleiding

In wat we zijn gaan noemen Jezus' Bergrede aan het begin van zijn openbare optreden spreekt Jezus als een nieuwe Mozes tot een toegestroomde menigte voor wie de tijden in het bezette gebied bijzonder hard waren. Jullie zijn het zout van de aarde, jullie zijn het licht van de wereld.... wat gebeurt er met je als je hoort dat juist jullie en jij kostbaar zijn?

Je hoeft niet met velen te zijn, met weinig zout al kun je het verschil maken!

Overweging

Op de berg van de zaligsprekingen zet Jezus, wat we onze tijd zouden noemen, zijn beleidslijnen uit. Hij spreekt tot een menigte die Hem gevolgd is omdat ze geen vrede hebben met hun leven, omdat ze zich machteloos voelen, niet gewaardeerd, niet gezien. Jullie, zo spreekt Hij hen toe, jullie, eenvoudigen, zachtmoedigen, nederigen, jullie, zijn het zout van de aarde en het licht van de wereld. Als jullie net als het zout, de aarde mee houdbaar maken, het bederf tegengaan en met een open houding en een rechte rug in het licht willen staan, dan zijn jullie een onmisbare schakel in een mooiere wereld.

Zout en licht, twee krachtige symbolen! In overvloed aanwezig op aarde, niet te stuiten!

Zout, in water lost het op maar als het water opdroogt blijft het zout over.

In Jezus' tijd was zout kostbaar, zo kostbaar dat er zelfs salaris mee werd uitbetaald, in het woordje salaris zit het Latijnse woord sal, zout, soldij kregen de soldaten.

En licht, je kunt het tegenhouden, afdekken tijdelijk, het laat zich niet verdringen...eens zal alles aan het licht komen.

Je hebt het nodig allebei licht en zout en het is je gegeven, om te kunnen leven, om smaak en kleur en groei mogelijk te maken.

En als dan tegen jou in een moeilijke situatie vooral, gezegd wordt: Jij of jullie zijn het zout, het licht, dan kun je je voorstellen dat dat goed voelt, dat het opluchting geeft, kracht, daadkracht

Nelson Mandela gebruikte het de symbool van het licht bij zijn openingstoespraak als nieuwe president van Zuid-Afrika, hij zei: 'Zet je licht niet onder de korenmaat want dan doe je de ander te kort. Een ander heeft recht op jouw gaven, jouw inzet, jouw creativiteit. Zeg nooit dat je bescheiden wilt zijn want dan breng je de ontwikkeling van je land in gevaar. Licht laat je schijnen voor elkaar.'

Mandela roept op en laat tegelijkertijd weten, je aanvoelen, dat zout en licht willen zijn, niet vrijblijvend is, dat het ook gevaarlijk kan zijn, je loopt risico, je kunt worden nagewezen, uitgesloten, achtervolgt...om die reden heb je een gemeenschap nodig, die het je samen laat

uithouden, die samen zoekt naar het hoe zullen we het doen, en hoe te beginnen, en die samen lief en leed en kleine successen viert en waar vriendschappen geboren worden.

Onze Kerk is al langere tijd, zeker niet hier in onze omgeving meer, het baken, het licht van de wereld, het zout om smaak te geven, om bederf tegen te gaan. Er zijn vele redenen aan te geven waarom het zo gegaan is, zoals de inzet van macht van bovenaf en het seksueel misbruik, de individualisering, het idee van de maakbaarheid ...

Als christenen, en onze paus Franciscus is daar een voorbeeld van, moeten we bescheiden en nederig zijn, niet de bescheidenheid die je ijdelheid streelt, maar die Mandela bedoelt, een bescheidenheid vanuit een oprechte stem van binnenuit waardoor je móet praten als er mensen geschaad worden, niet gezien, ontkend, ik denk nu aan de mensen in de vrieskou in de vluchtelingenkampen.....

Wat de wereld nodig heeft om te blijven bestaan is dat er mensen zijn die gáán voor gerechtigheid, voor delen, voor soberheid, mensen die een lichtend voorbeeld willen zijn, zout voor elkaar, en als je goed om je heen kijkt dan zie je ze overal, deze mensen op onverwachte plaatsen, ook hier in onze gemeenschap en op vele plekken in onze stad, ze zijn als een licht dat ons aanstoot dat ergens al de wereld daagt, het licht dat het laatste woord heeft.

Amen